

2. Intelligence: a positive attribute will ensure that the person representing the client is one who is smart enough to know what to do, when to do it and how to go about getting the results which are necessary to win the case;

3. Good comprehension: It is another favourable trait which all lawyers should have. Although one who likes to read may be a candidate for the legal profession, this in and of itself means nothing if the person reading does not comprehend that which they just read. Statutes and procedural rules are difficult to understand at times and those who have good comprehension skills may prosper at being a lawyer as they will have to read the pertinent documentation much less than those without good comprehension skills.

4. Willingness to work well with others are two additional positive traits which all lawyers should possess. Some people may think that lawyers have to be tough as nails in order to excel in the legal profession, but this is not entirely true. The saying that one catch more flies with honey than vinegar is relevant with regard to being a lawyer. Negotiations go much better when the lawyers put their best foot forward and are willing to come to an amicable solution.

5. Persuasiveness: it is an additional trait which all lawyers should possess. Since, the legal profession is based around lawyers persuading individuals to see the point of view, a lawyer must be persuasive in their speech and tactics.

Consequently, the given features will enable the construction of separate conceptual systems in their national world views, which will be naturally interconnected due to their common component in the system of the higher level.

In the conceptual system of «Jurisprudence» all subsystems are interconnected that enables them to change their positions or even to join the neighbouring subsystems, for instance, lawyer and jurist, law and jurisprudence, etc.

CONCLUSION AND PERSPECTIVE. According to Cognitive linguistics there can be no boundary between 'linguistic meaning' and general conceptual structure, and therefore no boundary between 'dictionary' meaning and 'encyclopedic information' [3, p. 113]. The typical meaning of a word or a sentence is simply the part of general conceptual structure that is activated in the mind of the speaker and hearer. Words can be analyzed and described in terms of their semantic components, which usually come in pairs called semantic oppositions. The analysis of a set of related linguistic items, especially word meanings, into combinations of features in terms of which each item may be compared with every other. This view of meaning is one of the tenets of cognitive linguistics (including Word Grammar) in contrast with the more 'classical' or 'objectivist' approaches to semantics that have dominated linguistic semantics. Cognitive linguistics cannot match the massive apparatus of formal logic that these approaches bring to bear on the analysis of meaning, but once again the Cognitive Assumption may be able to guide us towards somewhat more formal analyses than have been possible so far [8, p. 1–12; 10, p. 1–25]. Semantic structure is also a network, and allows a detailed analysis of the both compositional and lexical meaning.

References:

1. Академічний тлумачний словник української мови. В 11-и томах. Під ред. Івана Білодіда – Київ : Наукова думка, 1970–1980.
2. Большой академический словарь русского языка. – М. : Российская Академия наук, 2012.
3. Приходько А. М. Концепти і концептосистеми в когнітивно-дискурсивній парадигмі лінгвістики / А. М. Приходько. – Запоріжжя : Прем'єр, 2008. – 332. с.
4. The American Heritage. New Dictionary of Cultural Literacy / E.D.Hirsh, J.F.Kett, J.Trefil (eds). – Boston, New York : Third Edition Houghton Mifflin Company, 2005. – 650 p.
5. Evans Vyvyan. A Glossary of Cognitive Linguistics / Vyvyan Evans. – Edinburgh : Edinburgh University Press, 2007. – 240 p.
6. Hazarika Balin. Role of Lawyer in the Society: A Critical Analysis / Balin Hazarika // The Clarion. – 2012.-Volume I. – Number I (February). – Pp. 148–52.
7. Law J., Martin E. A. (Eds). Dictionary of Law / J. Law, E. A. Martin. – Oxford : OUP, 2014. – 458 p.
8. Rosen Kenneth M. Lessons on Lawyers, Democracy, and Professional Responsibility / Kenneth M. Rosen // Georgetown Journal of Legal Ethics. – 2006. – Winter. – Pp. 1–12.
9. Riley Philip. Language, Culture and Identity: An Ethnolinguistic Perspective. Advances in Sociolinguistics / Philip Riley. – 2008. – 268 p.
10. Rosh Eleanor. Principles of Categorization. / E Rosh // Cognition and categorization. E. Rosh and B.Lloyd (eds) – Hillsdale, NJ : Erlbaum, 1978. – Pp. 1–25.
11. Spence N.C.W. Linguistic Fields, Conceptual Systems and the Weltbild / N.C.W. Spencer // Transactions of the Philological Society. – 1961. – Vol. 60. – Issue 1. – Pp. 87–106.
12. Underhill James. Ethnolinguistics and Cultural Concepts: Truth, Love, Hate and War / James Underhill. – Cambridge : CUP, 2012. – xii + 248 pp
13. Weekley Ernest. An Etymological Dictionary of Modern English / Ernest Weekley. – London : John Murray, 1954. – 400 p.

УДК 811.133.1'42:821.133.1-31.09

В. В. Андрієвська,

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки, м. Луцьк

ЛІНГВОКОГНІТИВНІ ОСОБЛИВОСТІ ВИРАЖЕННЯ ВНУТРІШНЬОГО СВІТУ ГОЛОВНОГО ГЕРОЯ У РОМАНІ Ф. БЕГБЕДЕРА «L'AMOUR DURE TROIS ANS»

У статті йдеться про дослідження лінгвокогнітивних особливостей вираження внутрішнього простору головного героя у сучасному французькому романі. У творі Ф. Бегбедера «L'amour dure trois ans» для внутрішнього світу персонажа визначальними є текстові концепти смерть та холод. Суперечність та протиріччя внутрішнього «я» героя роману віднаходять утілення у словах та виразах, семантичне значення яких базується на принципах протиставлення та антонімії.

Ключові слова: *текстовий концепт, внутрішній простір, оксюморон, антонімія, сучасний французький роман.*

В статье идёт речь об исследовании лингвокогнитивных особенностей передачи внутреннего мира главного персонажа в современном французском романе. В произведении Ф. Бегбедера «L'amour dure trois ans» для внутреннего мира героя определяющими есть текстовые концепты смерть и холод. Противоречие внутреннего «я» героя романа выражено в словах и словосочетаниях, семантическое значение которых строится на противопоставлении и антонимии.

Ключевые слова: *текстовый концепт, внутреннее пространство, оксюморон, антонимия, современный французский роман.*

The article deals with the investigation of linguistic and cognitive special features of the main character's inner world in the French modern novel. In the novel «L'amour dure trois ans» by F. Beigbeder the textual concepts death and cold define the inner space of the main character. The contradiction of his inner world is expressed by the words and locutions which semantic mean is based on the opposition and antonymy.

Key words: *textual concept, inner world, oxymoron, antonymy, French modern novel.*

Постановка проблеми. Сучасні тенденції лінгвістичної науки спрямовують свою увагу на розкриття художніх смислів силами загально мовознавчих методів та прийомів, або крізь призму конкретно-специфічних наукових підходів. Тексти художньої літератури є незмінним і невичерпним полем досліджень для лінгвокогнітивних розвідок, методологічний апарат яких дозволяє розкодування найпотраємніших художніх смислів та їх структурування. Особливо актуальним та цінним є лінгвокогнітивний підхід для аналізу художніх текстів XXI століття, які викликають неоднозначні відгуки на естетично-емоційному, структурно-композиційному та лексико-семантичному рівнях. Визначення ключових концептів текстового простору та об'єднання їх у систему концептів надає змогу структурувати художню картину світу твору та представити її основні смисли та образи [див.: 2]. Як одиниця поетичної картини світу автора, яка має естетичну сутність та стилістичні засоби вираження, обумовлені творчим замислом автора, художній концепт завжди отримує в неповторному поетичному світі автора унікальне втілення, яке слугує збагаченню картини світу читача та концептосфери культури у цілому [3, с. 36].

Огляд останніх досліджень і публікацій. Твори, які нині все частіше потрапляють у коло лінгвістичних розвідок, є романи Ф. Бегбедера, відомого сучасного французького прозаїка, публіциста та літературного критика. Бачення реальності, яку продукує автор постмодернізму, визначається як постмодерністська чуттєвість, тобто сприйняття світу як хаосу [1, с. 42]. Сьогодні мовознавці досліджують художній простір творів Бегбедера крізь структуру ключових текстових концептів (І. Ю. Ієронова, О. А. Трофимова, Калінінград) або віднаходять особливості в пунктуаційно-графічній системі його романів (Л. М. Ткаченко, Воронеж). Твори Ф. Бегбедера є також об'єктом дослідження студентських лінгвістичних розвідок (Х. Саган, Чернівці).

Формулювання завдань дослідження та матеріал дослідження. Метою нашої статті є виявити та прослідкувати лінгвокогнітивні та лексико-семантичні засоби вираження внутрішнього світу головного героя у сучасному французькому романі. Для досягнення поставленої мети передбачається розв'язання наступних завдань: визначити ключові текстові концепти, що характеризують внутрішній світ персонажа, прослідкувати їх розгортання та лінгвальне вираження у тексті роману, а також виокремити стилістичні засоби, що втілюють образну складову концептів. Матеріалом для аналізу було обрано роман відомого французького автора Фредеріка Бегбедера «L'amour dure trois ans».

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих результатів. У творі «L'amour dure trois ans» Фредерік Бегбедер зображує внутрішній світ головного героя – Марка Марроньє. Це світ, у якому мають місце думки, роздуми, почуття, переживання, ілюзії, а головне – постійна боротьба зі своїм «Я». Ззовні – король нічних вечірок («*le Roi de la Nuit*», «*Mondanitor*», «*Un nabab*»), зірка світської хроніки, що користується усіма привілеями свого статусу: «*Marc Marronnier, tu es le Roi de la Nuit, tout le monde t'adore [...] Un nabab! «Mondanitor»!*» (FB, р. 2). Проте насправді це – тридцятирічний молодий чоловік, ніжний і м'який, який вимушений видавати себе за іншого, щоб не розчарувати тих, хто вважає його брутальним і нахабним: «*Il est comme ça, Marc Marronnier: il fait semblant d'être dégueulasse sous son costard en velours lisse, parce qu'il a honte d'être doux. [...] Il fait tout pour ressembler à sa réputation, afin de ne décevoir personne*» (FB, р. 3). На те, що насправді головний герой лише вдає із себе іншого, вказують вирази *il fait semblant* та *il fait tout pour ressembler*. Він прикидається, робить усе можливе, щоб відповідати закріпленій за ним репутації. Світ перевернувся з ніг на голову, норми поведінки зазнали кардинальних змін: у наш час соромно бути хорошим, це може розчарувати тих, хто тебе оточує («*il a honte d'être doux*», «*ne décevoir personne*»).

Граючи чужу роль, Марк Марроньє все більше і більше віддаляється від своєї особистості, чим нагадує лише жалюгідну карикатуру: «*[...] il est devenu, petit à petit, une caricature de lui-même. Cela le fatigue d'avoir à prouver qu'il est gentil et profond, alors il joue les méchants superficiels, en adoptant ce comportement désordonné, voire affligeant*» (FB, р. 3). Концептуальне навантаження цього уривку несе у собі лексема *une caricature* («*Personne très laide, ridiculement accoutrée ou maquillée*» [4]). Карикатурний образ головного героя базується на антонімічному протиставленні епітетів, що використовує автор: *doux* ≠ *dégueulasse*; *gentil* ≠ *méchant*; *profond* ≠ *superficiel*. Довершують образ прикметники *désordonné* та *affligeant*, які характеризують мерзенну і неадекватну поведінку Марка.

Песимістичні настрої у роздумах головного героя – звична річ. Він об'єктивно оцінює своє існування на цьому світі, розуміє, що просто марнує своє життя. Себе він позиціонує як *un homme mort* або *un mort vivant* – зомбі, живий мрець чи мертва людина: «*Je suis un homme mort. Je me réveille chaque matin avec une insoutenable envie de dormir*» (FB, р. 4). Все, про що мріє головний герой – це забуття, відсутність бажання жити, бажання смерті передусім. У фрагменті знову спостерігаємо протиставлення та суперечність. Оксюморон *un homme mort* віднаходить своє вираження та смисловий повтор у словосполученні *envie de dormir*. Бажання характеризує лише живу людину (*homme* → *envie*), а вічний сон – ознака смерті (*mort* → *dormir*). Саме тому герой вважає себе найсумнішою людиною у світі: «*Je crois que je suis la personne la plus triste que j'aie jamais rencontrée*» (FB, р. 5). Людина без сенсу у житті, без бажання жити не вбачає радості у своєму існуванні.

Тема смерті пронизує усі думки Марроньє і набуває концептуального значення для характеристики його внутрішнього світу: «*Je m'habille de noir car je suis en deuil de moi-même. Je porte le deuil de l'homme que j'aurais pu être*» (FB, р. 4). Головний герой пояснює чорний колір одягу, який він носить, тим, що він у траурі, у траурі за людиною, якою він міг би бути насправді. Концепт СМЕРТЬ втілено лексемами *noir* та *être en deuil*. Саме у чорне люди вдягаються тоді, коли помирає хтось із близьких. Ключовою у фрагменті роману є фраза: «*Je suis mort et enterré*» (FB, р. 5). У цьому разі епітет *mort* підсилюється за допомогою іншого означення – *enterré*. Якщо прикметник *mort* може містити метафорично-образну складову і надавати висловлюванню абстрактності та пафосу, то прикметник *enterré* приземлює будь-які асоціативні порівняння. Тим самим герой усвідомлює свою безвихідь: його життя закінчилося і кінець йому він поклав власноруч. Схематичне представлення лінгвального втілення концепту СМЕРТЬ у романі Ф. Бегбедера подано на рис. 1.

Проте головному герою властива самоіронія: «*Je suis un mort plutôt convivial, et très frileux*» (FB, р. 5). Марроньє визначає себе як мерця дружнього («*convivial*»), але боязкого до холоду («*frileux*»). Відчуття холоду постійно переслідує героя: «*L'hiver, à Paris, il y a des endroits où il fait plus froid que d'autres. On a beau boire des alcools forts, c'est comme si un blizzard soufflait jusqu'au fond des bars. L'ère glaciaire est en avance. Même la foule donne des frissons*» (FB, р. 4). Холод – одна з ознак смерті. Коли кров охолоджується – людина помирає. У героя виникає враження, що насувається льодовикова ера (*l'ère glaciaire est en avance*), холодно скрізь (*il fait froid*) і дме північний вітер (*un blizzard* – «*Un vent du nord, glacial, violent*» [4]).

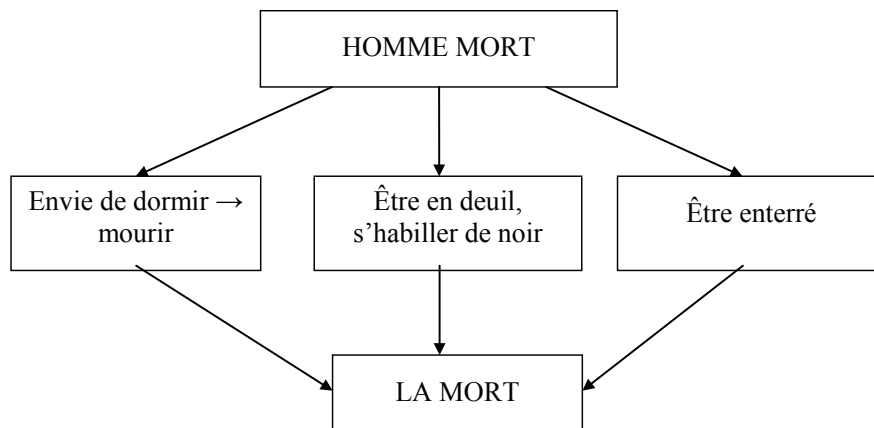

Рис. 1. Вираження концепту СМЕРТЬ у романі

Проте найбільше лякає героя те, що холодом віє навіть від людей (*la foule donne des frissons*), що свідчить про те, що як і він сам, вони – мертві, холодні (див. рис.2):

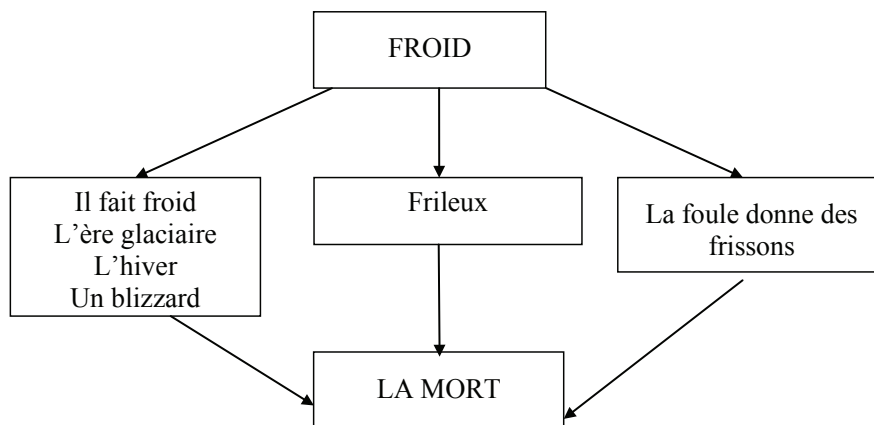

Рис. 2. Лінгвальне вираження концепту холод у творі

Автор, щоб показати нещасне життя Марроньє, порівнює його земне існування з пеклом, в якому він опинився після розлучення: «*Avant ma descente aux enfers, la mort me faisait peur. Aujourd'hui elle me délivrerait*» (FB, p. 43). Життя для Марроньє – це пекло («*enfer*»), яке лякає його більше, ніж смерть. Смерть як порятунк, визволення і свобода визначається через дієслово *délivrer* («*débarasser quelqu'un de ce qui le retient prisonnier; mettre quelqu'un en liberté*» [4]). Ілюстративний матеріал надає змогу встановити наступний ланцюг тотожностей: *la vie = les enfers, la mort = la liberté*. Те, що звичних людей лякає, у Марка викликає радість і відчуття полегшення: «*Je serais ravi de quitter ce monde*» (FB, p. 43). Головний герой радіє думці про смерть. У цьому разі концепт смерті виражений евфемізмом *quitter le monde* («*mourir*»). Таким чином отримує наступну рівність: *la vie = le Malheur, la mort = le Bonheur*.

Проте незважаючи на клубне життя, з постійними пиятками, у душі скептичного і прагматичного Марк Марроньє знаходиться місце для віри. У тексті роману неодноразово лунає вигук *Oh mon Dieu !*, який не можна вважати однозначним. З одного боку, віра у Бога у головного героя лише на рівні насмішки: «*Sa main que je lui avais demandée devant Dieu*» (FB, p. 14), «*Anne a cru en moi. Elle m'a confié sa vie devant Dieu (et, plus impressionnant; devant la République Française)*» (FB, p. 10). Спочатку Бог виступає як абсолют довіри, що втілено у дієслові *confier*, але герой відразу ж применшує значення релігії у своєму житті, вважаючи Французьку Республіку вищою за Господа. Підтвердження останнього віднаходимо у вищому ступені порівняння прикметника *impressionnant (plus impressionnant)*.

Думки про Бога є відлунням того часу, коли головний герой ще вірив у щастя, у добро, у людські цінності. Вважаючи своє нинішнє життя пеклом, Марроньє має з чим порівнювати. Марк із сумом згадує дитячі роки, коли він був безтурботним і зачарований життям: «*J'ai erré, enchanté et insouciant, dans Guéthary, le village de Paul – Jean Toulet et le paradis de mon enfance*» (FB, p. 21). Саме цей період свого життя головний герой вважає раєм («*le paradis*»). Проте у дорослому віці, Марк переконаний, що рай – це місце, яке не є придатним для життя: «*On était déjà au Paradis avant d'avoir vécu. On devra rester jusqu'à sa mort dans le même film parfait, avec le même casting impeccable. C'est invivable*» (FB, p. 12). Епітети *parfait* та *impeccable* надають найвищої оцінки райському життю, однак іменники *film* і *casting* вказують на те, що таке життя – штучне і вигадане кимось іншим. Крім того, на думку головного героя те, що досконале за своєю природою, часто провокує монотонність та нудьгу. В ілюстративному матеріалі таку тезу підтверджує прикметник *même*, що супроводжує кожен із іменників (*le même film, le même casting*). Зважаючи на одноманітність щасливого життя, Марк виголошує такий вирок: «*C'est invivable*» (FB, p. 12). Прикметник *invivable* несе значення та характеристики тих умов, за яких життя неможливе («*où il est difficile ou impossible de vivre*» [4]). Ілюстративний матеріал надає підстави для наступної тези: *Le Paradis est invivable*. Можемо припустити, що герой просто знаходить собі виправдання, щоб відігнати від себе думки про краще життя. Отже, у тексті роману можна прослідкувати наступне протиставлення: *Un homme mort ≠ Dieu; Les Enfers ≠ Le Paradis*. Герой роману часто порівнює себе з Богом, а своє пекельне життя – із його життям в Раю.

Висновки та перспективи дослідження. Аналіз ілюстративного матеріалу надав змогу простежити розгортання та лінгвальне втілення текстових концептів СМЕРТЬ та ХОЛОД, що визначають внутрішній світ головного героя роману Ф. Бегбедера «L'amour dure trois ans». Наступні етапи лінгвокогнітивної розвідки дозволять виявити інші текстові концепти, які є ключовими для авторської картини світу, та представити загальну структуру їх розгортання у романах Ф. Бегбедера.

Література:

1. Иеронова И. Ю., Трофимова О. А. Текстовый концепт общества потребления в романе Фредерика Бегбедера «99 francs» / И. Ю. Иеронова, О. А. Трофимова // Вестник Балтийского федерального университета им. И. Канта. – 2012. – Вып. 2. – С. 38–43.
2. Кагановська О. М. Текстові концепти художньої прози : когнітивна та комунікативна динаміка (на матеріалі французької романістики середини ХХ сторіччя): дис.... доктора філол. наук : 10.02.05 / Кагановська Олена Марківна. – К., 2003. – 502 с.
3. Орлова О. В. Когнитивно-стилистический анализ текстовых концептов в контексте современных лингвоконцептологических исследований / Ольга Вячеславовна Орлова // Вестник Томского государственного университета. – 2009. – № 326. – С. 34–38.
4. Le Nouveau Petit Robert: Dictionnaire analogique et alphabétique de la langue française. – P. : Dictionnaires Le Robert, 1997. – [Version électronique].
5. FB: Beigbeder F. L'amour dure trois ans / Frédéric Beigbeder. – P. : Edition Grasset & Fasquelle, 2001. – 232 p. – [Format PDF].

УДК 811.111'27'42:801.6

Ю. Й. Бабчук,

ЖДУ імені Івана Франка, м. Житомир

ГЕНДЕРНІ ПРЕФЕРЕНЦІЇ ВИКОРИСТАННЯ ВИГУКІВ ТА ЇХ ПРОСОДИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

У статті з'ясовано гендерні особливості використання вигуків та їх просодичні характеристики. Автор статті вказує на кількісний розподіл вживання вигуків за гендерною приналежністю. Основну увагу автор акцентує на ілюстрації просодичних особливостей вигуків для обох статей із залученням багатofункціональних комп'ютерних програм Praat та Speech Analyzer. Стаття пов'язана з аналізом ЧОТ, діапазону ЧОТ та інтенсивності як компонентів просодії, за допомогою яких наочно показані середні максимальні та мінімальні значення ЧОТ, діапазон ЧОТ та середня максимальна інтенсивність. За допомогою графіків наочно зображено показники максимальної та мінімальної інтенсивності. Автором продемонстровано найбільш яскраві приклади ілюстрації графіків інтенсивності, що в свою чергу, демонструють траєкторії напрямку руху кривої у представників різних статей.

Ключові слова: гендерна приналежність, вигук, частота основного тону (ЧОТ), діапазон ЧОТ, інтенсивність.

В статті выяснені гендерні особливості використання междометий и их просодические характеристики. Автор статьи указывает на количественное распределение употребления междометий в зависимости от гендерной принадлежности. Основное внимание автор акцентирует на иллюстрации просодических особенностей междометий для обоих полов с привлечением многофункциональных компьютерных программ Praat и Speech Analyzer. Статья связана с анализом ЧОТ, диапазона ЧОТ а также интенсивности, как компонентов просодии, с помощью которых наглядно показаны средние максимальные и минимальные значения ЧОТ, диапазона ЧОТ и средней максимальной интенсивности. С помощью графиков наглядно изображены показатели максимальной и минимальной интенсивности. Автором продемонстрированы наиболее яркие примеры иллюстрации графиков интенсивности, что в свою очередь, демонстрируют траектории направления движений кривой у представителей разных полов.

Ключевые слова: гендерная принадлежность, междометие, частота основного тона (ЧОТ), диапазон ЧОТ, интенсивность.

The gender features of using interjections and their prosodic characteristics are found out in the article. The author of the article specifies on the quantitative distributing of using interjections depending on gender belonging. The author accents basic attention on illustration of prosodic characteristics of interjections for both sexes using multifunctional computer programmes Praat and Speech Analyzer. The article is related to the analysis of fundamental frequency, speech rate and also intensity as the components of prosody with the help of which the average maximum and minimum fundamental frequency, speech rate are visually shown. By charts the indexes of maximum and minimum intensity are evidently represented. The author shows the most prime examples illustrating the charts of intensity, that demonstrate speech directions of different sexes.

Keywords: gender belonging, interjection, fundamental frequency, speech rate and intensity.

Постановка проблеми. Гендерні особливості вербалізації емоцій у квазіспонтанній комунікації за допомогою вигуків є найбільш яскравим засобом їх маніфестації. Слід підкреслити, що будь-які особливості використання вигуків для вираження емоцій мовної особистості не можна розглядати як абсолютні маркери чоловічого або жіночого мовлення. Отримані дані лише підтверджують існування чоловічих та жіночих пріоритетів у використанні тих чи інших одиниць лексичного рівня [1; 2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Можна констатувати існування гендерних преференцій у використанні емотивних вигуків. Показники ЧОТ у чоловіків в цілому є найбільш сталими у період від 35 до 55 років, після 55 років, потім спостерігається зниження частоти основного тону з досягненням мінімуму у віці сімидесяти років [5; 7]. Відносно висотного діапазону жінок і чоловіків лінгвісти не дійшли спільної думки. А.Сірдал [8], яка досліджувала спонтанне розмовне мовлення американських жінок та чоловіків, наголошує на тому, що усі показники ЧОТ у жіночих реалізаціях вищі, ніж у чоловічих. До того ж жінки мають значно ширший діапазон ЧОТ у спонтанному мовленні. Однозначно можна стверджувати тільки те, що частота основного тону (ЧОТ) – це один з основних факторів формуванні специфіки жіночого та чоловічого голосів. Але в умовах однакової для чоловіків та жінок ЧОТ, вирішальне значення статі диктора мають характеристики мовленнєвого тракту, які відображаються у спектрально-динамічній картині голосних звуків [3, с. 107].

Мета статті – є комплексний аналіз особливостей просодичного оформлення вигуків за гендерною приналежністю. Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання таких завдань: розглянути просодичні характеристики вигуків за гендерною приналежністю; з'ясувати вплив просодичних особливостей, а саме показники ЧОТ, діапазону ЧОТ та інтенсивності на реалізацію вигуків у представників обох статей.